

I

*T*wee uur voordat Patrick Olden, congreslid, een lezing zou houden, en een uur voordat de deuren open zouden gaan, verzamelden zich drommen studenten voor de aula van de Universiteit van Californië. Hij was uitgenodigd door een ondernemende professor die zowel aan derde- als vierdejaarsstudenten colleges gaf over de relatie tussen burger en overheid. Maar zodra het congreslid de uitnodiging had aanvaard, had hij ook alle studenten die politicologie als hoofdvak studeerden op de hoogte gebracht, en men verwachtte dat er in de aula geen plaats meer onbezet zou zijn. Naar schatting zouden er tweeduizend studenten komen. En te oordelen naar het aantal mensen dat buiten stond te wachten, zouden het er waarschijnlijk nog meer zijn. Olden was een populair congreslid met een grote progressieve aanhang. Hij kwam op voor de zwakkeren in de samenleving en stond bekend als een voorvechter van minderheden, met inbegrip van vrouwen, en hij droeg ook de problemen van jongeren en ouderen een warm hart toe. Hij had vier kinderen, was getrouwd met zijn jeugdliefde, en iedereen was dol op hem. De studenten verheugden zich er ontzettend op om hem te horen spreken.

Het was een stralende, zonnige, warme dag in oktober, en toen de deuren opengingen gedroeg het publiek zich rustig. Olden zou zijn lezing om elf uur beginnen en na afloop was er ook nog tijd gereserveerd voor vragen uit het publiek. Daarna zou hij lunchen met de rector magnificus van de universiteit en diezelfde middag nog terugvliegen naar Washington. Om hem op de universiteit te krijgen, was op zich al een enorme prestatie geweest. Hij kwam niet voor een promotieplechtigheid of voor de uitreiking van een bul aan de faculteit der rechtsgeleerdheid, maar alleen maar voor een lezing, en iedereen was opgewonden vanwege zijn aanwezigheid. Gelukkig kon het netjes tussen zijn plannen worden ingelast: de dag daarvoor had hij een ontmoeting met de gouverneur van Californië en werd er ter ere van hem een diner gegeven waarbij hij een prijs zou ontvangen, en na de lezing kon hij dan weer terugvliegen naar Washington. Pat Olden was bij jong en oud geliefd.

Een van zijn eigen kinderen, zijn oudste zoon, studeerde aan de Universiteit van Zuid-Californië en hij had die ochtend samen met hem ontbeten. Omdat Olden in de coulissen had moeten wachten tot het publiek was gaan zitten, begon de lezing nog geen tien minuten later dan gepland. Hij stond met zijn hartelijke glimlach op het spreekgestoelte terwijl hij zijn ogen over de massa studenten liet glijden. Toen hij begon, kon je een speld horen vallen, en de studenten die geen stoel hadden kunnen bemachtigen, zaten met gekruiste benen in de gangpaden of stonden achter in de aula. Ademloos luisterden ze naar alles wat hij zei over het staatsbestuur vandaag de dag en wat hun verantwoordelijkheden zouden zijn als ze voor een carrière in de politiek zouden kiezen. Hij vertelde hun over zijn eigen studententijd en legde uit wat hij probeerde te doen in de verschillende commissies waarin hij zitting had, en hij ging behoorlijk diep op alles in. Hij bekleedde zijn functie al

drie jaar, had al veel bereikt met de wetten die hij had ingediend, en dit was geen verkiezingsjaar voor hem. Hij klonk enthousiast en oprecht en het publiek hing aan zijn lippen. En toen hij klaar was, werd hij met een daverend applaus beloond. Hij zag er tevreden uit. Hij was het perfecte rolmodel voor hen. De professor die hem had uitgenodigd, leidde de vraag-en-antwoordsessie in, en minstens honderd handen schoten de lucht in. De vragen waren scherp en intelligent en ter zake doend. Er waren twintig minuten verstreken toen een jongen op de derde rij opstond zodra Olden naar hem wees en hem met een uitnodigende glimlach recht in de ogen keek.

‘Wat is nu uw standpunt over de inperking van het wapenbezit?’ vroeg de jongeman hem, wat een thema was dat Olden die dag niet had aangesneden, en ook niet had willen aansnijden. Hij stelde zich voorzichtig maar resoluut op ten gunste van de wettelijke beperking van het wapenbezit. Maar het was een gevoelige kwestie die niet had gepast in zijn lezing, waarin hij de studenten vooral adviezen had willen geven over een carrière bij de overheid, en daarom had hij ervoor gekozen om dat onderwerp te laten voor wat het was. De jongen die de vraag stelde, had keurig gekamd, blond haar, was gladgeschoren en droeg een blauw overhemd met een legerjack eroverheen. Hij zag er netjes en goed verzorgd uit, maar hij glimlachte niet terug toen Pat Olden hem toelachte, en iemand zei later dat de jongen een opvallend wit gezicht had gehad, alsof hij al heel lang geen daglicht meer had gezien.

Pat Olden begon met een serieuze uitdrukking op zijn gezicht aan het antwoord op de vraag. ‘Ik denk dat jullie allemaal wel weten hoe ik daarover denk. Ondanks de bepaling in onze grondwet die ons het recht geeft wapens te dragen, denk ik dat terrorisme daarbij tegenwoordig een belangrijke factor vormt die niet kan worden genegeerd. En wapens vallen te makkelijk in verkeerde handen. Ik ben van mening...’ zei hij, maar voor-

dat hij zijn zin kon afmaken of zijn standpunt kon herhalen, trok de jongeman in het blauwe overhemd en het legerjack een wapen uit zijn zak en, nauwelijks vertragend om aan te leggen, schoot hij Olden recht in zijn borst, gevolgd door een schot gericht op zijn hals. Olden viel voorover op het podium en gleed door over de vloer waarbij het bloed uit hem stroomde. Her en der in de aula begonnen studenten te schreeuwen. Bewakers stormden naar voren, samen met de twee bodyguards die Olden hadden begeleid. Mensen renden in de richting van de uitgangen en anderen doken ineem op de grond toen de jongen met het pistool het meisje dat naast hem zat in het hoofd schoot, en daarna schoot hij in het wilde weg op het publiek terwijl bewakers in uniform in zijn richting renden en hij twee van hen doodde toen ze te dichtbij kwamen. Tegen die tijd waren de stoelen links en rechts van hem leeg en rende hij snel tussen de rijen door, ondertussen schietend op andere studenten die uit de aula probeerden weg te komen. Hij schoot er drie in de rug en nog een meisje in haar hoofd. Her en der lagen lichamen terwijl een grote groep mensen op het toneel hulp verleenden aan het gevallen congreslid. Overal in de aula lag bloed en mensen bleven in doodsangst en ontreddering schreeuwen terwijl ze zagen dat hun jaargenoten werden vermoord. De schutter wist precies wat hij deed en had de laatste kogel voor zichzelf bewaard. Een bewaker van de universiteit in uniform stond nog geen dertig centimeter van hem vandaan en wilde hem vastgrijpen toen de schutter slechts een fractie van een seconde aarzelde of hij hem zou doodschieten. Maar in plaats daarvan schoot hij toch zichzelf in het hoofd. En daarmee maakte hij een eind aan de slachtpartij die hij nog maar een paar minuten daarvoor was begonnen. Alles bij elkaar had het precies zeven minuten geduurd en er waren elf studenten en twee bewakers gedood, en nog acht mensen zwaargewond. Het congreslid was bewusteloos en zat onder het bloed terwijl

ambulancebroeders zich haastten om hem op een brancard uit de aula weg te dragen. Buiten stonden al minstens tien wagens van de hulpdiensten en er waren er nog meer onderweg, terwijl de beveiligers van de universiteit de menigte in bedwang probeerden te houden, tevergeefs. Verschillende mensen werden op hun weg naar buiten onder de voet gelopen en raakten ook gewond. Het enige wat je in de aula hoorde was gehuil en geschreeuw terwijl tweeduizend studenten probeerden te ontsnappen.

De politie had snel het levenloze lichaam van de schutter omsingeld en een van hen zocht in zijn zakken naar een identiteitsbewijs. Niet lang daarna haalden ambulancebroeders hem weg. Zijn hersenen lagen uiteengespat over de stoelen om hem heen.

Urenlang was men bezig om alle gewonde studenten met ambulances naar het ziekenhuis te vervoeren, de doden weg te halen, de omgeving te ontruimen en iedereen enigszins tot bedaren te brengen. Twee slachtoffers stierven onderweg naar het ziekenhuis, wat het dodenaantal onder de studenten op dertien bracht. Het was al met al het toneel van een bloedbad en veel leed dat, helaas, niet geheel onbekend was in de wereld van het geweld op universiteitscampussen heden ten dage. Het was eerder gebeurd. Alle radio- en televisieprogramma's werden onderbroken en deden ter plaatse verslag van de schietpartij. Er werd gezegd dat de toestand van congreslid Olden kritiek was en dat hij door zijn verwondingen in borst en hals op de grens van leven en dood zweefde, en volgens de laatste berichten werd hij geopereerd en vochten de chirurgen voor zijn leven.

Binnen een uur werd de identiteit van de schutter op radio en televisie openbaar gemaakt. Hij was een tweedejaarsstudent in de rechten geweest, had de universiteit het jaar daarvoor vroegtijdig verlaten en kende een voorgeschiedenis van

geestelijke instabiliteit. Een jaar voordat hij was vertrokken, had hij tekenen van geestesziekte vertoond. Toen hij op de middelbare school zat, was hij opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis en eenmaal op de universiteit had hij geweigerd zich te laten behandelen. Naar verluidt had hij als student een ex-vriendin met een wapen bedreigd toen ze een nieuwe vriend kreeg, maar hij had nog nooit iemand verwond. Hij was negentien, woonde op dat moment zelfstandig in een flatje en werkte bij de bank van lening, waar hij het pistool had gekocht dat hij die dag had gebruikt. En zijn ouders konden pas later die middag worden bereikt voor commentaar. Zijn moeder was door verdriet overmand en in de war toen de politie haar voor ondervraging van haar huis meenam naar het bureau, en er werd gezegd dat zijn vader een paar dagen op visvakantie was. Toen burenen naar hun mening werd gevraagd, zeiden ze dat hij een aardige jongen was geweest, altijd beleefd, altijd een beetje vreemd. Hij was bezeten van computers, verliet zijn flat alleen om te gaan werken en leek geen vrienden te hebben. Hij was zijn hele leven al een eenling geweest. En het beeld dat van hem werd geschetst door degenen die hem kenden – docenten, collega's bij de bank van lening, burenen – was klassiek: een geestelijk gestoorde jongen die op de een of andere manier tussen de mazen van het net van psychiatrische behandeling door was geglipt en helemaal was doorgedraaid, en die dag zestien mensen had gedood, inclusief zichzelf, en zeven andere had verwond, inclusief het congreslid. Omdat de jongen gewapend was geweest en op de derde rij was gaan zitten, was de politie ervan overtuigd dat hij daarheen was gegaan om Pat Olden te vermoorden vanwege diens houding tegenover het inperken van het wapenbezit. Het was een doelbewuste verspilling van levens geweest.

De campus ging onmiddellijk dicht, colleges werden afgebroken terwijl het nieuws zich verspreidde, en overal klitten

huilende studenten bij elkaar, met hun armen om elkaar heen, rouwend om hun verloren vrienden.

De vrouw van Pat Olden, die die ochtend al per vliegtuig onderweg was naar Washington na de prijsuitreiking de avond daarvoor, kreeg te horen wat er met haar man was gebeurd. Ze vloog met een charter die een tussenstop in Denver maakte. Pat Olden lag nog op de operatietafel, maar men verwachtte niet dat hij het zou overleven, en zijn vrouw belde hun vier kinderen zodra het vliegtuig was geland en voordat het weer koers zette naar L.A. Hun oudste zoon, die aan de Universiteit van Zuid-Californië studeerde, was al in het ziekenhuis en wachtte in de buurt van de operatiekamers. Hij had in een collegezaal gezeten toen hij het hoorde: een vriend op de Universiteit van Californië stuurde hem een sms zelfs nog voordat het nieuws de journaals had bereikt.

Iedereen was in shock, en nog later die middag was een ander slachtoffer aan zijn verwondingen bezweken, een beveiligingsmedewerker van de universiteit. Het was een van de ergste schietpartijen vergeleken met andere in de afgelopen jaren, en zulke gebeurtenissen waren precies de reden waarom Pat Olden tegen wapens was: te makkelijk te verkrijgen en in de wereld van vandaag te vaak in verkeerde handen vallend. De jongen in het blauwe overhemd had Oldens gelijk aangetoond, alweer.

Blaise McCarthy bevond zich in haar kantoor bij de televisiezender in New York en keek naar de beelden van huilende, radeloze studenten, en naar de herhalingen van wat er was gebeurd, opgenomen met iemands telefoon, wat een krankzinnige beeldenbrij had opgeleverd terwijl de eigenaar van de telefoon zich had verstopt onder een stoel achter in de aula. Meer dan rennende mensen was er niet te zien, en je hoorde alleen maar verschrikkelijke schreeuwen en pistool-

schoten terwijl de schutter zijn slachtoffers neerknalde.

Met een ernstig gezicht zat ze naar het scherm te kijken toen haar assistent, Mark Spencer, de kamer in kwam met een stapel informatie over de onderwerpen waar ze de volgende dag aandacht aan zou besteden. Blaise was jarenlang de vaste presentatrice van de nieuwsshow op de ochtend geweest, maar ze had promotie gemaakt en had nu haar eigen rubriek in het programma, waarin ze de belangrijkste aspecten van het nieuws belichtte. Ze voorzag het nieuws van commentaar en de diepte-interviews die ze belangrijke en beroemde mensen afnam, waren legendarisch. Ze had een lange weg afgelegd vanaf het moment dat ze als weervrouw in Seattle was begonnen, op haar tweeëntwintigste als een groentje regelrecht uit de collegebanken. Vijfentwintig jaar later was ze de beroemdste verslaggeefster van het nieuws ooit en een icoon in het vak. En Mark werkte al tien jaar voor haar. Hij was een stille maar ietwat nerveuze man die haar altijd één stap voor probeerde te blijven ten aanzien van haar gedachten en behoeftes, en hij koesterde een diep respect en een diepe genegenheid voor haar. Hij was een perfectionist die er een eer in stelde om zijn werk zo goed mogelijk te doen en had heel veel waardering zowel voor haar waarden en normen als voor haar talent.

‘Ga je ernaartoe?’ vroeg hij in de verwachting dat ze dat zou doen, maar ze verraste hem en schudde haar hoofd. Blaise had een bos lang, rood haar, fijnbesneden gelaatstrekken, grote groene ogen en een fameus kuiltje in haar kin, die allemaal al jarenlang in karikatuurtekeningen opdoken. Ze had een bijzonder gezicht en een fantastisch figuur en zag er absoluut tien jaar jonger uit dan zevenenveertig, wat haar werkelijke leeftijd was.

‘Er is voor mij nog niet genoeg om nu al een goede reportage te kunnen maken,’ zei ze zonder omwegen en met een ongelukkige blik in haar ogen. Net als Pat Olden was ze voor de in-

perking van het wapenbezit, hoewel ze wist dat het nooit zou gebeuren: de lobby tegen de inperking van het wapenbezit was een van de machtigste in het land, ondanks dit soort incidenten. Blaise kende Pat Olden. Ze mocht hem erg graag, en zijn vrouw en jonge kinderen ook, en vond het vreselijk wat er met hem was gebeurd. Nee, het was nog erger, ze vond het misse-lijkmakend als zich tragische incidenten voordeden waarbij zoveel onschuldige mensen werden gedood. Het was zo zinloos. Ze had een hekel aan die verhalen over geestelijk gestoorde studenten die door de mazen van het net glipten en dan ergens vreselijk huishielden. En achteraf jammerde iedereen dat ze het toch hadden moeten zien aankomen en het hadden moeten voorkomen. Maar dat gebeurde nooit en niemand liet het tot zich doordringen tot het te laat was.

‘Het is allemaal in handen van de plaatselijke verslaggevers,’ legde ze Mark uit, ‘en die doen goed werk. Wat ik ermee zou doen, is pas zinvol als het stof wat is neergedaald, mischien over een paar dagen. Maar bovendien moet ik morgenavond naar Londen,’ bracht ze hem in herinnering, wat Mark maar al te goed wist omdat hij de reis zelf voor haar had geregeld, tot in de puntjes zoals altijd. Ze zou over twee dagen de nieuwe premier van Groot-Brittannië interviewen en de dag daarna een oliemagnaat in Dubai. Blaise bleef nooit lang op één plaats. Ze had ieder staatshoofd of lid van een koninklijke familie op deze aarde geïnterviewd, plus alle grote filmsterren, geruchtmakende criminelen, politici, en iedereen op de hele wereld die het waard was om te kennen, of ze nu in het nieuws waren of niet. Haar specials waren ongeëvenaard, en haar commentaren iedere morgen in de nieuwsshow vlijmscherp. Blaise McCarthy was mooi, op een interessante manier, en bovendien was ze slim. Ze was een persoonlijkheid en had lef, en was in oorlogsgebieden en paleizen geweest, had kroningen en staatsbegrafenissen bijgewoond. Blaise McCar-

thy was gewoon een uniek mens, en Mark wist dat als ze van de schietpartij verslag zou doen, het over meer zou gaan dan alleen over een congreslid en een aantal studenten die waren neergeschoten. Het zou een belangrijk statement over de wereld van vandaag zijn. Haar berichtgeving over 9/11 vanaf Ground Zero had iedereen, telkens wanneer die werd uitgezonden, weer tot tranen toe geroerd. Ze had in de loop der jaren talloze prijzen gewonnen. Er was geen onderwerp dat ze niet had aangesneden. Het publiek hield van haar en de kijkcijfers bevestigden dat. Blaise McCarthy spande de kroon in haar vak en niemand kon tot nu toe aan haar tippen. Niemand durfde de uitdaging met haar aan te gaan, en ook al werden er af en toe proefballonnetjes opgelaten in de vorm van een nieuweling in de show die op haar plek werd voorbereid, ze legden het allemaal bij haar af. Maar Blaise was zich er altijd van bewust dat ze op een dag zouden proberen een waardige opvolger voor haar te vinden. Ze vond het niet fijn om daaraan te denken, maar zo ging dat in haar vak. Op een dag zou het haar ook overkomen, dat wist ze.

Ze maakte zich geen illusies over nieuwsprogramma's. Het was een genadeloze wereld. En hoe goed ze ook was, ze wist dat het op een dag met haar zou zijn gedaan. Maar nu, vandaag, was er geen vuiltje aan de lucht. Iedere dag moest ze een gevecht leveren om aan de top te blijven. Ze was nooit bang geweest om hard te werken. Dat deed haar goed. Een wezenlijk bestanddeel van haar succes was dat ze harder werkte dan wie dan ook. Dat had ze vanaf het allereerste begin gedaan. Blaise had altijd van haar werk en carrière gehouden, behalve van haar begintijd als weervrouw bij een plaatselijk station in Seattle, wat ze onnozel en beschamend voor zichzelf vond. Maar nadat ze in Seattle promotie had gemaakt en nieuwsverslaggever was geworden, twee jaar later gevolgd door een verhuizing naar een gelieerde zender in San Francisco, en vier

jaar daarna, op haar achtentwintigste, toen ze haar eerste echte grote doorbraak had bij een nieuwsprogramma in New York, was iedere stap onderweg opwindend geweest. Geen moment was saai geweest. En ze was bereid alles en iedereen op te offeren om haar carrière een boost te geven en die te beschermen toen ze eenmaal aan de top stond. Blaise bleef altijd op haar hoede. Ze was geniaal in wat ze deed: in de onderwerpen die ze uitkoos, de invalshoeken van waaruit ze die benaderde, de mensen die ze interviewde. Door de keuzes die ze had gemaakt, was ze geworden wie ze was. Ze was er nooit op uit geweest om zo beroemd te worden als ze nu was, maar had wel altijd gestreefd naar uitmuntendheid bij alles wat ze deed. Blaise had nooit een steek laten vallen, echt nog nooit. Haar kijkcijfers waren altijd hoog geweest, en ook al stuurden veranderingen bij de zender soms de boel in het honderd, Blaise bleef fier overeind. Onverstoorbaar, onvermoeibaar. Ze had meer energie dan tien mensen van de helft van haar leeftijd bij elkaar. En op haar zevenenveertigste zag ze er fantastisch uit. Ze had een beroep waarin het draaide om jeugd en schoonheid, maar het interesseerde mensen allang niet meer hoe oud ze was, en ze had het geluk dat haar leeftijd haar ook niet was aan te zien. Ze zorgde bijzonder goed voor zichzelf, maar meestal dacht ze alleen aan haar werk. Ze was niet klein te krijgen, en een groot deel van het jaar was ze onderweg om te doen wat ze het beste kon: belangrijke, beroemde, machtige, fascinerende mensen interviewen.

Blaise keek even naar de televisie waarachter Mark stond terwijl hij de verslaggever hoorde zeggen dat nog twee slachtoffers van de schutter zojuist waren overleden. Maar congreslid Olden leefde nog. Zijn toestand bleef kritiek en hij werd nog steeds geopereerd in het Cedars Sinai Medical Center in Los Angeles. Zijn andere drie kinderen waren die middag naar L.A. gekomen, en zijn vrouw, Rosemary Olden, en de vier

kinderen konden niets anders doen dan wachten in een familiekamer die het ziekenhuis hun ter beschikking had gesteld.

De presentator zei dat de kogel door zijn hals was gegaan en er aan de andere kant weer uit gekomen, waardoor een aantal wervels was gebroken. Er werd gespeculeerd of hij verlamd zou zijn als hij het zou overleven, maar niemand scheen dat precies te weten. De kogel die de schutter in zijn borst had geschoten, kostte hem een long, maar had wonderbaarlijk genoeg zijn hart niet geraakt. Er bestond een heel kleine kans dat hij het er levend vanaf zou brengen.

Blaise zag er somber uit terwijl ze wat informatie over de Britse premier in haar koffertje stopte en zich voorbereidde om een punt achter deze werkdag te zetten.

‘Salima heeft gebeld,’ vertelde Mark haar toen Blaise opstond en haar jas pakte. Salima was de negentienjarige dochter van Blaise. Ze woonde al vanaf haar achtste in een internaat. Blaise voelde zich daar soms schuldig over, maar toch was hun relatie goed. Salima was een lief, zachtaardig meisje dat trots op haar moeder was en respect had voor de vastberaden manier waarop ze haar werk aanpakte. Blaise kon niet anders. Ze hield van haar dochter, maar ze had nooit fulltime een toegewijde moeder kunnen zijn en had ook nooit gedaan of ze dat wel was, en had het ook nooit geprobeerd. Haar assistent sprak haar dochter vaker dan Blaise. Mark hield van Blaise’ eerlijkheid daarover. Blaise deed zich nooit anders voor dan ze was. En haar moederlijke instincten waren nooit zo dwingend geweest als haar arbeidsethos.

‘Hoe is het met haar?’ vroeg Blaise met een bezorgde blik.

‘Ze was behoorlijk van slag door de schietpartij.’

‘Wie niet?’ Blaise wist dat haar dochter haar bezorgdheid deelde over geweld op campussen en de te makkelijk te verkrijgen wapens. En Blaise was ineens dankbaar dat Salima aan een klein college in Massachusetts studeerde en waarschijnlijk

lijk niet zou worden verrast door zo'n tragedie als op de Universiteit van Californië. 'Ik zal proberen haar vanavond te bellen,' zei ze, maar ze wisten allebei dat ze pas zou bellen nadat ze haar achtergrondinformatie voor de uitzending van morgen had doorgenomen. Zo werkte ze nu eenmaal en Salima wist dat ook van haar. Werk kwam altijd op de eerste plaats.

Blaise verliet haar werkkamer en stapte buiten in de limousine die de televisiezender haar ter beschikking had gesteld. Dat was zo in haar contract geregeld en ze had al jarenlang dezelfde chauffeur, een vriendelijke Jamaicaan met een innemende lach. Hij reed haar naar haar werk en weer terug, iedere dag.

'Goedenavond, Tully,' zei ze hartelijk toen hij zich met een glimlach op zijn gezicht naar haar omdraaide. Hij vond het fijn om voor haar te werken, ze was altijd redelijk en beleefd en stelde nooit idiote eisen aan hem. En ze gedroeg zich nooit als een vedette. Ze had een monster kunnen zijn, maar dat was ze niet. Ze was attent, werkte hard en had geen kapsones. Ze was een enthousiaste sportliefhebber en in het voorjaar en de zomer hadden ze het over de honkbaluitslagen, in de winter over basketbal of ijshockey. Ze was een fanatieke fan van de Rangers en hij ook.

'Goedenavond, miss McCarthy, ik heb begrepen dat u morgen naar Londen gaat. Gaat u de koningin interviewen?' plaagde hij haar.

'Nee, gewoon de premier.' Ze glimlachte naar hem in de achteruitkijkspiegel.

'Ik vermoedde al dat het zo iets zou zijn.' Hij vond het heerlijk om voor haar te rijden en naar haar te kijken op de tv.

Daarna spraken ze over de schietpartij. Hij was een intelligente man en ze was altijd in zijn mening geïnteresseerd. En net als ieder ander had hij heel veel te zeggen over het geweld in het land de laatste tijd. Hij had zelf twee studerende kinderen.